

Hof van Cassatie van België

Arrest

Nr. P.22.0078.N

I

B C, *alias* B M, *alias* C K,

beklaagde, aangehouden,

eiser,

met als raadsman mr. Sven De Maeseneer, advocaat bij de balie Leuven.

II

H X, *alias* K X,

beklaagde,

eiser,

met als raadsman mr. Jorgen Van Laer, advocaat bij de balie Antwerpen.

III

E P,

beklaagde,

eiser,

met als raadsman mr. Julie Crowet, advocaat bij de balie Brussel.

I. RECHTSPLEGING VOOR HET HOF

De cassatieberoepen zijn gericht tegen het arrest van het hof van beroep te Brussel, correctionele kamer, van 4 november 2021.

De eiser I voert in een memorie die aan dit arrest is gehecht, een middel aan.

De eiser II voert in een memorie die aan dit arrest is gehecht, twee middelen aan.

De eiser III voert geen middel aan.

Raadsheer Erwin Francis heeft verslag uitgebracht.

Advocaat-generaal Dirk Schoeters heeft geconcludeerd.

II. BESLISSING VAN HET HOF

Beoordeling

Middelen van de eiser II

Eerste middel

1. Het middel voert schending aan van artikel 6 EVRM: het arrest oordeelt dat noch de verkeers- en locatiegegevens betreffende eisers communicatie die de onderzoeksrechter aan de telefonieoperatoren heeft opgevraagd, noch het op deze gegevens gebaseerde verdere bewijsmateriaal uit het bewijs moeten worden geweerd; de telecomoperatoren waren verplicht die gegevens te bewaren op grond van artikel 126 van de wet van 13 juni 2005 betreffende de elektronische communicatie (hierna Wet Elektronische Communicatie) in de versie na de wetwijziging van 29 mei 2016; die wetwijziging volgde op de vernietiging van de vorige wetwijziging van 30 juli 2013 bij het arrest nr. 84/2015 van het Grondwettelijk Hof van 11 juni 2015; de wetwijziging van 30 juli 2013 was een omzetting van de Dataretentierichtlijn 2006/24/EG van 15 maart 2006, die werd vernietigd bij

het arrest C-293/12 en C-594/12 van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 8 april 2014 omdat de algemene en ongedifferentieerde bewaring van communicatiegegevens een miskenning inhoudt van de bescherming van het privéleven en van persoonsgegevens, zoals onder meer gewaarborgd door de artikelen 7 en 8 Handvest Grondrechten EU; de wetswijziging van 29 mei 2016 ging eveneens uit van een algemene en ongedifferentieerde bewaring van telecommunicatiegegevens en was zodoende in strijd met de vereisten bepaald in artikel 15, lid 1, van de E-privacyrichtlijn 2002/58/EG van 12 juli 2002, gelezen in het licht van de artikelen 7, 8, 11 en 52, lid 1, Handvest Grondrechten EU, volgens de daaraan gegeven uitlegging door het arrest C-203/15 en C-698/15 van het Hof van Justitie van 21 december 2016; dat Hof heeft bij het arrest C-511/18, C-512/18 en C-520/18 van 6 oktober 2020, gewezen ingevolge prejudiciële vraagstelling van onder meer het Grondwettelijk Hof, dan ook geoordeeld dat de laatste versie van artikel 126 Wet Elektronische Communicatie eveneens in strijd is met de voormelde bepalingen van het Unierecht; dienvolgens heeft het Grondwettelijk Hof bij arrest nr. 57/2021 van 22 april 2021 ook die versie vernietigd; hieruit volgt dat de beschikkingen van de onderzoeksrechter op grond van artikel 88*bis* Wetboek van Strafvordering onregelmatig zijn omdat zij gegevens opvragen die niet hadden mogen worden bewaard aangezien de wettelijke basis daarvoor manifest strijdig is met de Europese regelgeving; door de begane onregelmatigheid wordt het recht op een eerlijk proces miskend, zodat het erdoor opgeleverde bewijsmateriaal moet worden uitgesloten op grond van artikel 32 Voorafgaande Titel Wetboek van Strafvordering; de overheid heeft de onrechtmatigheid immers opzettelijk of minstens ingevolge een niet te verontschuldigen onachtzaamheid begaan door gebruik te maken van een wet die voorziet in een algemene en ongedifferentieerde bewaring van telecommunicatiegegevens, terwijl het Hof van Justitie reeds sinds geruime tijd oordeelt dat zulks niet in overeenstemming is met artikel 15, lid 1, van de E-privacyrichtlijn; de ernst van de begane onrechtmatigheid overstijgt ook de ernst van het misdrijf, gelet op de onmiddellijke en onherstelbare impact ervan op onder meer het recht op privacy van alle burgers; de onrechtmatigheid betreft evenmin een loutere formaliteit, maar raakt de kern van het onderzoek en de vervolging van de eiser II; ten slotte heeft de begane onrechtmatigheid wel degelijk een impact op het rechtsgoed dat wordt beschermd door artikel 8 EVRM en de artikelen 7 en 8 Handvest Grondrechten EU; er kan onmogelijk worden aanvaard

dat een overheidsinstantie de inbreuk op de door het Unierecht verleende waarborgen zomaar naast zich neer kan leggen en de resultaten ervan kan gebruiken; hieruit volgt dat alle uit die inbreuk volgende onderzoeksdaden gesteld ten aanzien van de eiser II uit het bewijs moesten worden geweerd; een nationale bewijsregel die de uitoefening van de rechten die het Unierecht verleent in de praktijk onmogelijk of uiterst moeilijk maakt, mag namelijk niet worden toegepast; daarenboven hebben de op onrechtmatige wijze verzamelde telefoniegegevens een doorslaggevende invloed gehad op de vervolging van de eiser II aangezien uit het arrest blijkt dat alle verdere bewijsmateriaal steunt op die gegevens; verder volstaat het enkele feit dat de onregelmatigheid een beklaagde niet belet tegenspraak te voeren over het bewijs of de verkrijging ervan, volgens de Belgische rechtspraak waarop de eiser II zich ingevolgt het gelijkwaardigheidsbeginsel mag beroepen, niet om te oordelen dat het gebruik van het onrechtmatig verkregen bewijs niet in strijd is met het recht op een eerlijk proces.

2. Het is de verstrekkers van elektronische communicatiediensten niet verboden om gedurende een zekere tijd algemene verkeers- en locatiegegevens betreffende elektronische communicatie van hun gebruikers te bewaren.

3. In het arrest C-511/18, C-512/18 en C-520/18 van 6 oktober 2020 heeft het Hof van Justitie (nr. 221-228) onder meer geoordeeld dat:

- het uitsluitend een zaak van het nationale recht is om de regels vast te stellen met betrekking tot de aanvaarding en de beoordeling van informatie en bewijzen die door middel van een met het Unierecht strijdige gegevensbewaring zijn verkregen in het kader van een strafrechtelijke procedure tegen personen die worden verdacht van ernstige strafbare feiten;
- het een aangelegenheid van de interne rechtsorde van elke lidstaat is om de procedureregels vast te stellen voor rechtsvorderingen die ertoe strekken de rechten die de justitiabelen aan het Unierecht ontleen, te beschermen, op voorwaarde evenwel dat die regels niet ongunstiger zijn dan deze die voor soortgelijke situaties naar nationaal recht gelden (gelijkwaardigheidsbeginsel) en zij de uitoefening van de door het Unierecht verleende rechten in de praktijk niet onmogelijk of uiterst moeilijk maken (doeltreffendheidsbeginsel);

- met betrekking tot het doeltreffendheidsbeginsel moet worden opgemerkt dat nationale regels inzake de aanvaarding en het gebruik van informatie en bewijzen tot doel hebben om in overeenstemming met de in het nationale recht gemaakte keuzen te voorkomen dat onrechtmatig verkregen informatie en bewijzen ongerechtvaardigd nadeel toebrengen aan een persoon die ervan wordt verdacht strafbare feiten te hebben gepleegd, wat niet alleen kan worden bereikt door een verbod op het gebruik van dergelijke informatie en bewijzen, maar ook door nationale regels en praktijken met betrekking tot de beoordeling en de weging van de informatie en de bewijzen of door het in aanmerking nemen van het onrechtmatige karakter ervan bij de straftoemeting;
- het doeltreffendheidsbeginsel voor de nationale strafrechter de verplichting meebrengt om informatie en bewijzen die door middel van een met het Unierecht onverenigbare algemene en ongedifferentieerde bewaring van verkeers- en locatiegegevens zijn verkregen, in het kader van een strafrechtelijke procedure tegen personen die worden verdacht van strafbare handelingen, buiten beschouwing te laten indien die personen niet in de gelegenheid zijn om doeltreffend commentaar te leveren op die informatie en die bewijzen, die betrekking hebben op een gebied waarvan de rechter geen kennis heeft en een doorslaggevende invloed kunnen hebben op de beoordeling van de feiten.

4. Het Hof van Justitie heeft die zienswijze gehandhaafd in het arrest C-746/18 van 2 maart 2021 (nr. 41-44).

5. In het arrest nr. 57/2021 van 22 april 2021 (B.24.3) heeft het Grondwettelijk Hof geoordeeld dat het aan de bevoegde strafrechter staat om uitspraak te doen over de toelaatbaarheid van de bewijzen die werden verzameld bij de tenuitvoerlegging van de vernietigde bepalingen, overeenkomstig artikel 32 Voorafgaande Titel Wetboek van Strafvordering en in het licht van de preciseringen aangebracht door het Hof van Justitie in het voormelde arrest van 6 oktober 2020.

6. Op grond van artikel 32 Voorafgaande Titel Wetboek van Strafvordering is een onregelmatig verkregen bewijs slechts nietig en dient het bijgevolg te worden uitgesloten indien de naleving van de betrokken vormvoorwaarden wordt voorgeschreven op straffe van nietigheid, de begane onregelmatigheid de betrouwbaar-

heid van het bewijs heeft aangetast, of het gebruik van het bewijs in strijd is met het recht op een eerlijk proces.

7. De rechter die wordt geconfronteerd met onregelmatig bewijsmateriaal dat niet nietig of onbetrouwbaar is en die dat bewijsmateriaal doorslaggevend acht voor de beslissing over de schuldigverklaring, oordeelt op grond van de concrete gegevens van de zaak en in het licht van de gehele procedure onaantastbaar of het gebruik van dat bewijs in strijd is met het recht op een eerlijk proces. De rechter kan daarbij een afweging maken tussen een geheel van gegevens die eigen zijn aan de hem voorgelegde zaak, zoals de stand van de wetgeving op het moment van de onregelmatigheid, het feit dat de onregelmatigheid niet opzettelijk of ingevolge een niet te verontschuldigen nalatigheid is begaan en het feit dat de klaagde voor de rechter tegenspraak heeft kunnen voeren over het bewijsmateriaal. De rechter moet zijn beslissing niet motiveren aan de hand van welbepaalde vaste criteria, maar uit zijn beslissing moet wel blijken dat hij, wanneer dat voor hem is aangevoerd, in het bijzonder rekening heeft gehouden met de door het Hof van Justitie bepaalde vereisten met het oog op het vrijwaren van de gelijkwaardigheid en de doeltreffendheid van de door het Unierecht geboden rechtsbescherming. Evenmin dient de beslissing over de bewijsuitsluiting enkel te worden gesteund op het al dan niet voldoen aan een welbepaald criterium, maar kan de rechter meerdere criteria in hun onderling verband beoordelen en kan de beoordeling van het ene criterium de beoordeling van het andere versterken, vervolledigen of verduidelijken.

8. In dezelfde zin verplicht de doeltreffendheid van de door het Unierecht verleende rechtsbescherming, zoals uitgelegd door het Hof van Justitie, de rechter niet om in strijd met het Unierecht verkregen communicatiegegevens die de speurders op het spoor van een verdachte hebben gezet, maar voor het overige niet doorslaggevend zijn voor de beslissing over diens schuldigverklaring, uit het bewijs te weren indien de betrokkene niet is gehinderd in zijn mogelijkheid om over die gegevens tegenspraak te voeren en er is voldaan aan de andere voorwaarden van artikel 32 Voorafgaande Titel Wetboek van Strafvordering.

9. Het Hof gaat telkens na of de rechter uit zijn vaststellingen geen gevolgen afleidt die niet te verzoenen zijn met het recht op een eerlijk proces of met de door het Hof van Justitie vermelde vereisten.

10. Het enkele gegeven dat de algemene en ongedifferentieerde bewaarplicht van communicatiegegevens door telecomoperatoren in strijd is met het Unierecht zoals uitgelegd door het Hof van Justitie en een miskennis uitmaakt van het recht op de bescherming van het privéleven en van de persoonsgegevens van een algemeenheid van burgers, heeft evenmin tot gevolg dat die onregelmatigheid steeds de ernst van het door een beklagde gepleegd misdrijf overstijgt.

11. In zoverre het middel uitgaat van andere rechtsopvattingen, faalt het naar recht.

12. Op het moment waarop de onderzoeksrechter de bekritiseerde beschikkingen verleende, bestond er een ogenschijnlijke rechtsgrond voor de bewaarplicht en de opvraging van hier bedoelde communicatiegegevens, namelijk artikel 126 Wet Elektronische Communicatie zoals gewijzigd bij de wet van 29 mei 2016 betreffende het verzamelen en het bewaren van de gegevens in de sector van de elektronische communicatie. Daaraan wordt geen afbreuk gedaan door het gegeven dat het Hof van Justitie bij het latere arrest van 6 oktober 2020 ook de bij die wet gewijzigde bewaarplicht in strijd heeft bevonden met artikel 15, lid 1, van de E-privacyrichtlijn, gelezen in het licht van de artikelen 7, 8, 11 en 52, lid 1, Handvest Grondrechten EU, noch door het gegeven dat het Grondwettelijk Hof vervolgens bij het arrest nr. 57/2021 van 22 april 2021 die wijzigende wet heeft vernietigd. Uit die arresten volgt dan ook niet dat de loutere bewaarplicht of opvraging van de hier bedoelde gegevens op grond van de op dat moment geldende wetgeving een opzettelijke of niet te verontschuldigen fout uitmaakt.

13. Het arrest (p. 16-23) oordeelt onder meer dat:

- het verbod op het bewaren van verkeers- en locatiegegevens door telecomoperatoren door geen enkele bepaling van nationaal of supranationaal recht op straffe van nietigheid is voorgeschreven en er in dit verband geen vormvoorschriften zijn bepaald op straffe van nietigheid die tot uitsluiting nopen;
- de onrechtmatige bewaring van de verkeers- en locatiegegevens door telecomoperatoren dan wel de onrechtmatige toegang ertoe, op zich de betrouwbaarheid van die bewaarde gegevens niet heeft aangetast;

- er evenmin sprake is van een miskening van het recht op een eerlijk proces, dat over het geheel van het strafproces moet worden beschouwd, gelet op de volgende redenen:
 - de retroactieve telefoniegegevens werden verkregen door middel van een gemotiveerd bevelschrift met precisering van de redenen die aan het opvragen van die gegevens ten grondslag liggen en de opsporingsinstanties kregen toegang tot de bewaarde gegevens vóór de arresten van het Hof van Justitie van 6 oktober 2020 en van het Grondwettelijk Hof van 22 april 2021, op een moment dat er nog een geldige wettelijke basis was, waardoor het aannemelijk is dat zij zich niet bewust waren van het onrechtmatige karakter van hun optreden;
 - de telefoniegegevens maken op zich geen bewijsmiddelen uit waarop het hof van beroep zijn oordeel over de schuld of onschuld van de beklaagden steunt, maar deze gegevens hebben de onderzoekers op het spoor van de beklaagden gebracht, waarna zij andere bewijsmiddelen (onder meer door middel van af luistermaatregelen, observaties, in-kijkoperaties, huiszoekingen) tegen de beklaagden hebben ingezameld;
 - de ernst van het misdrijf, namelijk de aanmaak en het afleveren van cocaïne op industriële schaal binnen de context van een criminele organisatie, overstijgt in ruime mate de inbreuk op het privéleven van de beklaagden, bestaande in de bewaring van hun telefoniegegevens;
 - de toepassing van artikel 32 Voorafgaande Titel Wetboek van Strafvordering strookt met het door het Hof van Justitie opgelegde gelijkwaardigheidsbeginsel aangezien dat artikel gelijkelijk wordt toegepast op informatie of bewijzen die zijn verkregen in strijd met de vereisten die voortvloeien uit de richtlijn 2002/58 en op informatie en bewijzen die zijn verkregen in strijd met het interne recht;
 - er moet voor bewijzuitsluiting worden voldaan aan de beide vereisten die het Hof van Justitie betreffende het doeltreffendheidsbeginsel heeft gesteld: de informatie en bewijzen moeten zowel betrekking hebben op een gebied waarvan de rechter geen kennis heeft als een doorslaggevende invloed kunnen hebben op de beoordeling van de feiten. Het recht op een

eerlijk proces vereist dus niet dat in strijd met het EU-recht verzamelde gegevens worden uitgesloten op basis van de enkele vaststelling dat deze een doorslaggevende invloed hebben of kunnen hebben op de beoordeling van de schuld;

- de beklaagden hebben met betrekking tot de verkeers- en communicatiegegevens steeds hun recht van verdediging kunnen uitoefenen. Zij hebben op geen enkel moment opgeworpen dat de selectie van de telefoniegegevens deloyaal was of dienaangaande bijkomend onderzoek gevraagd.

14. Hieruit volgt dat de appelrechters op grond van het geheel van de gegevens die zij vaststellen en ongeacht hun vaststelling dat de telefoniegegevens de onderzoekers op het spoor van de eiser II hebben gezet, wettig kunnen oordelen dat de telefoniegegevens niet uit het bewijs moeten worden geweerd.

In zoverre kan het middel niet worden aangenomen.

Tweede middel

15. Het middel voert schending aan van de artikelen 8.17 en 8.18 Burgerlijk Wetboek: het arrest (p. 31) stelt vast dat de eiser II in het grievenformulier verklaart zijn grieven uitsluitend te richten tegen de beslissingen op strafgebied met betrekking tot de straf; in het namens de eiser II neergelegde grievenformulier wordt echter verklaard dat de eiser II zich ook richt tegen de beslissingen op strafgebied met betrekking tot de schuldigverklaring en een schending van het EVRM; aldus miskent het arrest de bewijskracht van eisers grievenformulier.

16. Het arrest beantwoordt en verwerpt eisers verweer over de onregelmatigheid van het lastens hem ingebrachte bewijs en motiveert waarom het de door het beroepen vonnis uitgesproken straf lastens de eiser II bevestigt.

In zoverre is het middel bij gebrek aan belang niet ontvankelijk.

17. Voor het overige preciseert het middel niet welke impact de aangevoerde miskennis van de bewijskracht van eisers grievenformulier heeft op de wettigheid van de beslissing.

In zoverre is het middel onduidelijk en bijgevolg evenmin ontvankelijk.

Middel van de eiser I

18. Het middel voert schending aan van artikel 15, lid 1, van de Richtlijn 2002/58 van het Europees Parlement en de Raad van 12 juli 2002 betreffende de verwerking van persoonsgegevens en de bescherming van de persoonlijke levenssfeer in de sector van elektronische communicatie, de artikelen 7, 8, 11 en 52, lid 1, Handvest Grondrechten EU, artikel 4, lid 3, van het Verdrag betreffende de Europese Unie en de artikelen 8 en 13 EVRM, alsmede miskenning van het algemeen rechtsbeginsel van de doeltreffendheid van het Europees Unierecht: het arrest oordeelt dat voldaan is aan het doeltreffendheidsbeginsel van het Unierecht, ook wanneer de rechter op grond van de criteria van artikel 32 Voorafgaande Titel Wetboek van Strafvordering geen enkel concreet gevolg verbindt aan de onregelmatigheid bestaande uit de loutere miskenning van het recht op bescherming van de persoonlijke levenssfeer en de verwerking van persoonsgegevens; het doeltreffendheidsbeginsel vereist echter dat de rechter, om dergelijk bewijs niet totaal te moeten uitsluiten, de vastgestelde onregelmatigheid in aanmerking neemt bij de beoordeling en de weging van het bewijs of bij de straftoemeting; artikel 32 Voorafgaande Titel Wetboek van Strafvordering laat de feitenrechter niet toe rekening te houden met andere dan de in dat artikel vermelde criteria; bijgevolg mag de rechter de loutere miskenning van het recht op bescherming van de persoonlijke levenssfeer en de verwerking van persoonsgegevens niet sanctioneren met een verminderde bewijswaarde van het onregelmatige bewijsmateriaal of een beperking van het gebruik van dat bewijsmateriaal tot gevallen van ernstige of georganiseerde criminaliteit; uit het arrest blijkt dat zonder de begane onregelmatigheid de eiser I niet zou zijn gevonden en bijgevolg niet schuldig zou zijn verklaard; bijgevolg hadden de appelrechters, om het doeltreffendheidsbeginsel te waarborgen, enkel als alternatief de onregelmatigheid te betrekken bij de straftoemeting.

De eiser I vraagt in ondergeschikte orde de volgende vragen te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie:

“1) Voldoet een lidstaat aan de verplichtingen van het beginsel van loyaliteit en van doeltreffendheid van het Europees Unierecht zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie in de arresten C-511/18 en C-520/18 van 6 oktober 2020 (EU:C:2020:791), wanneer die lidstaat niet alleen verbiedt dat bewijs verzameld

in strijd met artikel 15, lid 1 van de Richtlijn 2002/58 van het Europees Parlement en van de Raad van 12 juli 2002 betreffende de verwerking van persoonsgegevens en de bescherming van de persoonlijke levenssfeer in de sector van elektronische communicatie, gelezen in samenhang met de artikelen 7, 8, 11 en artikel 52, lid 1 van het Handvest van het Charter van Fundamentele Rechten van de Europese Unie, wegens die onrechtmatigheid door de strafrechter zou worden uitgesloten, maar daarnaast de feitenrechter bij wet ook verbiedt om er wegens de onrechtmatigheid minder rekening mee te houden of minder gewicht aan te geven? Of moet, wanneer bewijsuitsluiting niet verplicht is, de nationale rechter in de concrete strafzaak minstens de keuze hebben om in het concrete geval vanwege het grote gewicht van de schending van het EU-recht in de concrete zaak toch uit te sluiten of er minstens minder rekening mee te houden? Schendt m.a.w. de wettelijke verplichting in de lidstaat voor nationale rechters om de louter met het EU-gegevensbeschermingsrecht strijdige bewijs altijd te gebruiken het beginsel van de doeltreffendheid van het EU-recht en vormt dit een maatregel die de verwezenlijking van de doelstellingen van de Unie in gevaar kan brengen in de zin van artikel 4, lid 3 VEU?

2) Als de nationale wetgeving van de lidstaat inzake bewijs in strafzaken de uitsluiting verbiedt en deze wetgeving de rechter in de concrete strafzaak ook geen marge geeft om geen of minder rekening te houden met bewijselementen vanwege hun onrechtmatigheid op het vlak van EU-recht inzake bescherming van de persoonlijke levenssfeer en gegevensbescherming, is de EU-loyale nationale strafrechter die de doeltreffendheid van het EU-recht moet waarborgen dan verplicht om minstens bij de straftoemeting rekening te houden met die onrechtmatigheid als de wetgeving van de lidstaat dit laatste niet verbiedt?"

19. Het beginsel van de doeltreffendheid van de door het Unierecht geboden rechtsbescherming, zoals gepreciseerd in het antwoord op het eerste middel van de eiser II, vereist niet dat een nationale bewijsuitsluitingsregel, dit is hier artikel 32 Voorafgaande Titel Wetboek van Strafvordering, steeds een sanctie bepaalt voor bewijsmateriaal dat is verkregen met miskenning van de persoonlijke levenssfeer en de verwerking van persoonsgegevens zoals beschermd door het Unierecht. Meer specifiek is een sanctie niet vereist wanneer de Belgische rechter oordeelt dat het bewijsmateriaal geen op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm-

voorwaarde miskent of dat de begane onregelmatigheid de betrouwbaarheid van het bewijs niet heeft aangetast of dat het gebruik van het bewijsmateriaal, in verhouding tot het geheel van de gegevens van het strafdossier, niet in strijd is met het recht op een eerlijk proces. Die beoordeling houdt immers in dat het gebruik van het onregelmatig verkregen bewijsmateriaal geen ongerechtvaardigd nadeel toebrengt aan de beklaagde.

In zoverre het middel uitgaat van een andere rechtsopvatting, faalt het naar recht.

20. Er is geen aanleiding tot het stellen van de voorgestelde vragen aan het Hof van Justitie aangezien de vermelde uitlegging voor de hand ligt op grond van de rechtspraak van het Hof van Justitie die het middel vermeldt.

Ambtshalve onderzoek

21. De substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven rechtsvormen zijn in acht genomen en de beslissingen zijn overeenkomstig de wet geweest.

Dictum

Het Hof,

Verwerpt de cassatieberoepen.

Veroordeelt de eisers tot de kosten van hun cassatieberoep.

Bepaalt de kosten in het geheel op 270,12 euro, waarvan de eisers I, II en III elk 90,04 euro zijn verschuldigd.

Dit arrest is gewezen te Brussel door het Hof van Cassatie, tweede kamer, samengesteld uit raadsheer Filip Van Volsem, als waarnemend voorzitter, de raadsheren Antoine Lievens, Erwin Francis, Ilse Couwenberg en Eric Van Dooren, en in openbare rechtszitting van 29 maart 2022 uitgesproken door waarnemend voorzitter Filip Van Volsem, in aanwezigheid van advocaat-generaal Dirk Schoeters, met bijstand van griffier Ayse Birant.